

pokračovali, jen potvrdili, že organizace byla dobra. Objednávky, vydané MNO, měly vypršeti asi koncem roku 1939, ale již před uplynutím lhůty zadaly německé úřady objednávky další, daleko větší. Proto je dnes naše území daleko největším dodavatelem vojenského materiálu ze všech okupovaných zemí.

Výsledek popsané organizace jest nutno hodnotiti nejen po stránce vojenské, ale také celostátně průmyslové. Dík tomu začala i do menších podniků pronikati normalisace a standardisace. Tím lze též vysvětliti zjev, že právě z těchto podniků bylo nejvíce těch, jež po osudném Mnichově začaly se v důsledku svých, předchozí mosaikovou výrobou zís-

kaných výrobních schopností, zajímati o vývoz.

Jest si přáti, aby v této organizaci bylo po obnovení ČSR opět pokračováno a aby vojenská správa měla zájem na postavení celé výroby na normalisovaný základ. Bude tím splněn nejen program vojenský, ale i výrobní, abychom se mohli opět účastniti světového soutěžení jak cenově, tak jakostí.

Dnes vidíme, že naše cesta i po stránce vojensko-průmyslové byla správná a jest na našich povolovaných činitelích, aby zkušenostmi Velké Británie a Ameriky doplnily mezery, které na stavbě event. byly.

Dr. VÁCLAV MYSLIVEC,

člen Masarykovy akademie práce v Praze
člen Královské statistické společnosti v Londýně
člen Matematického ústavu v Kalkutě

Česká menšina v Německu

Poznámka redakce.

Studie o české a lužicko-srbské menšině v Německu z doby před první světovou válkou může sloužiti jako podklad k úvahám o řešení menšinových otázek, které vývojem staly se jedním z velikých problémů budoucího světa. Výměna obyvatelstva mezi Řeckem a Tureckem, považovaná za neřešitelnou a přece Kemal Pašou uskutečněná, stala se nejen úspěchem, ale na mnoze i příkladem pro řešení trvalé.

Proto podáváme přehled o menšinách v Německu, aby byly jedním z pramenů pro úvahy o organizaci budoucí obrany státu, v níž zařazení menšinového obyvatelstva do branné soustavy bude problémem tím těžším, čím bude menšina početnější.

Data, týkající se Rakouska, v článku zahrnuta nejsou.

Mnoho se mluví o polské a lužicko-srbské menšině v Německu, ale úplně se zapomíná na to, že v Německu stále žije značný počet Čechů. Tito tvoří nejmenší národní kolektiv, jak by se snad zdálo, naopak, svým počtem vyrovnají se menšině lužicko-srbské, vlastně ji ještě nepatrně převyšují. Jsou to poslední zbytky Čechů, většinou rolníků, stále žijících na své půdě, kdysi odtržené od jejich původní vlasti. Jsou však již dávno příslušníky německé říše, neboť půda, na které žijí dnes, jí patří, avšak jazykem i svým životem jsou stále Čechy. Proto jde o lid na vesnicích, svou vrozenou povahou mnohem konservativnější, nežli jsou obyvatelé měst. Města sama již dávno propadla germanisaci, tak jak tomu bylo obdobně před dobou obrozeneckou i v Čechách.

Pravý stav této české menšiny v Německu možno jedině posouditi podle statistik ze staršího období, kdy v Německu, nehledě k násilné a systematické germanisaci, přece

jen ještě byl jistý stupeň objektivnosti. Německé statistiky z poslední doby, zvláště za nacistického režimu, jsou úmyslně zkresleny a proto nevěrohodny. Ponecháme-li je proto bez povšimnutí a vezmeme-li si do rukou výsledky sčítání lidu z období ještě před minulou válkou, na př. z roku 1900, tu z těchto čísel jednak můžeme zjistiti, kolik Čechů v té době v Německu vůbec ještě žilo, jednak můžeme posouditi vývoj této menšiny v dalším období a tím i odhadnouti nezkreslený její dnešní početní stav, a to právě podle vývojového trendu zjištěného v minulosti, avšak platí toho stejné pro období následující, z nichž již nemáme spolehlivých zpráv. Nutno však zdůrazniti, že ani tyto statistické údaje podle sčítání lidu v roce 1900 nejsou bez chyb. Také již při tomto sčítání lidu sčítací archy byly předem upraveny tak, aby výsledek sčítání byl pro Německo co možná nejpříznivější, t. j., aby ukazoval jen na nízký počet neněmeckých menšin, tady i menšiny české. V sčítacích archách je totiž uvedeno v rubrice mateřské řeči, že touto se rozumí řeč, v níž se každý v běžném životě nejlépe dohoví, t. j. ve styku s úřady, ve městech a pod. Touto úmyslnou nejasností chtěly se úředně německé kruhy již předem zabezpečiti. Komu by však tato definice mateřského jazyka nebyla snad přijatelná nebo nepostačila, ten ovšem měl na vybranou a mohl si nechat zapsati svou národnost do skupiny osob, jež „vedle mateřského jazyka německého mají ještě jednu mateřskou řeč neněmeckou.“ Je pozoruhodné, že velká většina příslušníků české menšiny se přímo

Tabulka č. 1.

Počet osob národnosti české a lužicko-srbské v Německu podle sčítání lidu dne 1. prosince 1900.
 („Statistik des Deutschen Reichs, Band 150, Berlin 1903“.)

	Počet osob s mateřskou řečí				Počet osob, jež mají vedle němčiny za mateřskou řeč ještě jiný jazyk			
	Pohl. muž.		Pohl. žen.		Pohl. muž.		Pohl. žen.	
	do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let
Řeči české	4.152	21.366	4.170	13.328	626	4.780	554	2.546
Řeči moravské	11.776	17.945	12.006	22.655	174	952	151	584
Řeči lužicko-srbské ..	14.038	29.491	14.072	35.431	2.656	8.758	2.721	9.644

	Počet osob národnosti				CELKEM	Na 100 osob připadalo (v %)					
	Pohl. muž.		Pohl. žen.			Pohl. muž.		Pohl. žen.		Obě pohlaví dohromady	
	do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let		do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let	do 14 let	přes 14 let
Řeči české	4.778	26.146	4.724	15.874	51.522	9.27	5075	9.17	30.81	18.44	81.56
NÁRODNOST ČESKÁ											
	16.728	45.043	16.881	39.113	117.765	14.20	38.25	14.33	33.22	28.53	71.47
Řeči moravské	11.950	18.897	12.157	28.239	66.243	18.04	28.53	18.35	35.08	26.39	63.61
NÁRODNOST LUŽICKO-SRBSKÁ											
Řeči lužicko-srbské ..	16.694	38.249	16.793	45.075	116.811	14.29	23.74	14.37	38.60	28.66	71.34
VŠECH OSOB V NĚMECKU											
	9,266.472	18,470.775	9,221.179	19,408.752	56,367.178	16.44	32.77	16.36	34.43	32.80	67.20

přihlásila při tomto sčítání k mateřskému jazyku českému. Toliko jen asi jedna pětina všech nechala se zapsati do skupiny osob, jež vedle mateřského jazyka německého ještě mají mateřskou řeč českou. Přirozeně i tyto osoby jsou Češi a proto je můžeme s klidem přičísti k skupině prvé, jež se přímo hlásila k národnosti české.

Německá statistika „Statistik des Deutschen Reichs, Berlin 1903“, obsahující výsledky sčítání lidu v Německu, jež bylo provedeno dne 1. prosince 1900, uvádí vedle mateřského jazyka českého ještě mateřský jazyk moravský. Je ovšem na bílé dni, že také tyto osobnosti byly české národnosti a proto čísla, týkající se národnosti moravské, prostě se přičetla k číslům, udávajícím počet osob výslovně české národnosti. Součet těchto čísel pak nám udává domnělý celkový počet osob české národnosti, žijících v Německu v roce 1900. Připojená tabulka čís. 1., vyňatá z německé statistiky, uvádí statistická data, jež se týkají národnosti české a národnosti lužicko-srbské v Německu. Jak vidíme, v r. 1900 žilo v celém Německu 117.765 osob národnosti české a 116.811 osob národnosti lužicko-srbské. Tato čísla ovšem nezachycují věrně skutečný stav české menšiny, jsou to čísla nepochybně zkreslená německými úřady. Jak německá „úřední statistika“ je nespolehlivá a nevěrohodná, vidíme zvláště dobře na případě lužických Srbů. Dr. E. Muka, jenž provedl podrobné sečtení osob této národnosti a to od vesnice k vesnici, a od města k městu, uvádí v knize „Statistika Srbow“,

že v roce 1880 v saské Horní Lužici žilo 56.354 Srbů, v pruské Horní Lužici 37.303 a v dolní Lužici 72.410, celkem tedy 166.067 Srbů lužických. Muka dále počítal, že mimo srbskou Horní a Dolní Lužici žije ještě dalších 10.902 Srbů. Podle Muky v letech osmdesátých bylo tedy v Německu celkem 176.969 Lužických Srbů, t. j. o jednu polovinu více nežli jak uvádějí úřední německé statistiky. Stejně nespolehlivá jsou proto také uvedená čísla, týkající se české národnosti. Také tato čísla nutno nejméně o jednu polovinu zvětšiti, chceme-li dostati správnější obraz české menšiny v Německu.

Násilná germanisace, spojená ještě s vynuceným přihlášením k národnosti německé místo ke skutečné národnosti české, zajisté zde měla rozhodující vliv. Je to především viděti na počtu dětí do 14 let. Na 100 osob národnosti české připadalo jen 28.53 dětí do 14 let. Podobně u národnosti lužicko-srbské toliko jen 28.66. Průměrný počet dětí připadajících na 100 osob v Německu vůbec je však 32.80, t. j. podstatně vyšší, nežli je tomu u národnosti české a lužicko-srbské. Nižší počet dětí u těchto národností oproti průměru celého Německa není však zaviněn menší natalitou, jak by se snad zdálo, nýbrž příčinou zcela jinou. Jak je známo, v Německu již v té době nebylo škol s vyučovacím jazykem českým. Proto děti českých rodičů byly přinuceny navštěvovati německé školy, kde však vlivem prostředí ztrácely vědomí příslušnosti k českému národu. To se potom přirozeně odráželo při sčítání

Tabulka č. 2.

Počet osob české a lužicko-srbské národnosti v Prusku
(podle „Statistik des Deutschen Reichs, Berlin 1903, Band 150, S. 130“).

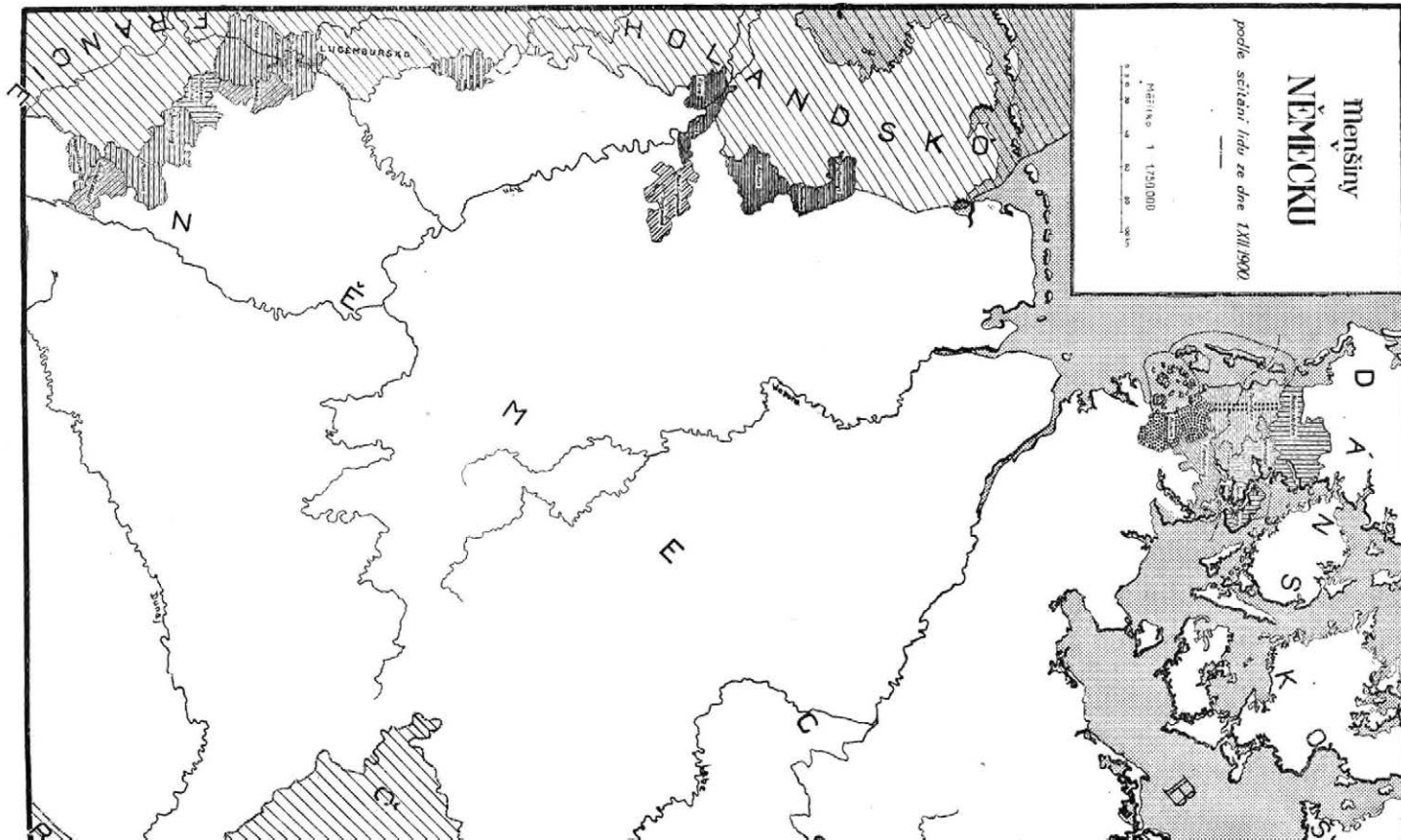
Národnost	1858		1861		1864	
	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec
Česká a moravská ..	54.771	2.51	59.850	2.64	62.200	2.64
Lužicko-srbská ..	109.009	4.99	83.443	3.68	85.700	3.64

Národnost	1867		1890		1900	
	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec	Počet osob	$\frac{\circ}{100}$ populace vůbec
Česká a moravská ..	50.600	2.11	74.069	2.47	89.182	2.59
Lužicko-srbská ..	83.000	3.45	65.254	2.18	64.225	1.86

Statistická mapa neněmeckých menšin v Německu podle sčítání lidu v roce 1900.

Tato mapa je věrnou kopií úřední německé mapy, připojené k publikaci „Statistik des Deutschen Reichs, Berlin 1903“.

Německé úřední kruhy tak chtě-nechtě dosvědčují, že v Německu žijí četné menšiny neněmecké. Zvláště stojí za povšimnutí, že mapa ukazuje na početnou menšinu lužicko-srbskou (Chotěbuz, Wojerecy, Budišín, Rozbork, Kamjenc a Kalow) a také menšinu českou (Kladsko a Strěln). 0-9/144

lidu, kdy zřejmě mnoho českých dětí je zapsáno již s národností německou. Skutečný stav české menšiny žijící v Německu je podstatně vyšší, nežli jsou čísla uvedená v německých statistikách. Trend dlouhodobého vývoje totiž neukazuje na postupné vymírání této menšiny. Právě naopak, podle všech známek lze soudit, že tato populace je populací progresivní, t. j. vzrůstající. Připojená tabulka čís. 2., také vyňatá z uvedené německé statistiky, obsahuje statistické údaje o počtu osob české a lužicko-srbské národnosti v Prusku a to od roku 1858 do roku 1900. Z ostatních částí Německa, bohužel, nemáme podrobnějších dat, pokud jde o změny v početních stavech během let. V Prusku však žilo v roce 1900 přibližně $\frac{3}{4}$ všech osob české národnosti v Německu vůbec (viz tabulku čís. 3.) Proto

Tabulka č. 3.

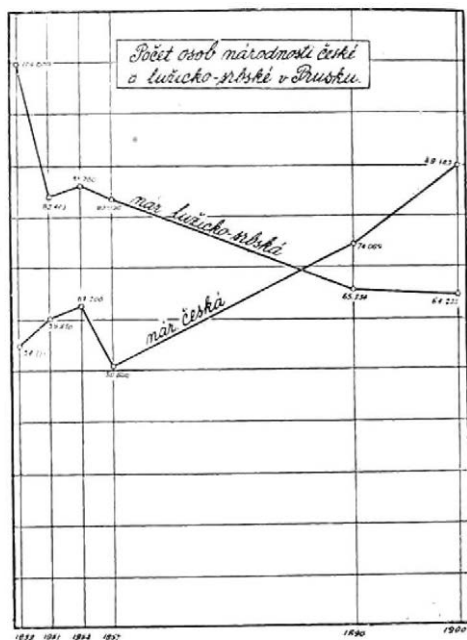
Počet osob s mateřskou řečí českou a lužicko-srbskou a to jednak v Prusku, jednak v Sasku a ostatních částech Německa. (Podle sčítání lidu ze dne 1. prosince 1900.)

Mateřská řeč	Prusko	Sasko a ostatní části Německa	Celě Německo
Česká*)	89.182	28.583	117.765
Lužicko-srbská	64.225	52.586	116.811
Obě národnosti dohromady	153.407	81.169	234.576

*) V německých statistikách je odděleně uvedena mimo národnosti české ještě národnost moravská. Jde však jediné o národnost českou v obou případech a proto čísla, týkající se národnosti moravské, prostě se přičítala k číslům, udávajícím počet české národnosti.

statistické údaje, týkající se toliko Pruska, celkem dobře mohou nám charakterisovat vývoj celé české menšiny v Německu.

Na připojeném diagramu je předveden vývoj české a lužicko-srbské menšiny v Prusku od roku 1858 do roku 1900. Jak vidíme, trend dlouhodobého vývoje u české menšiny je vzestupný. Toliko v roce 1867 je zřetelné snížení početního stavu, avšak je to podle všech pochyb toliko pomíjějící důsledek války v roce 1866. Progresivní vývoj české menšiny, tak jak se nám zde jeví, neznamená totiž, že snad tíha germanisace se postupem zmenšila. Ona je výrazem zdravé biologické podstaty této české větve v Německu, která sama rok od roku vzrůstala a to i pod tlakem a útliskem se strany německých úřadů. Podle vývojové-

Trend vývoje české a lužicko-srbské menšiny v Prusku od roku 1858 do roku 1900.

ho trendu v minulosti můžeme však posoudit vývoj této menšiny i v budoucnosti, t. j. její vývoj v dalších obdobích po roce 1900 a tím i odhadnout její nezkreslený dnešní stav. Podle všech těchto známek lze soudit, že v Německu dosud žije asi $\frac{1}{4}$ milionu osob české národnosti. Většina z nich ještě mluví českým jazykem, avšak jistá část této menšiny, třebaže dosud neztratila vědomé příslušnosti k našemu národu, již přijala jazyk německý. Pokud vědomí příslušnosti k českému národu ještě je u těchto lidí, těžko mohou býti pokládáni za Němce i když jen snad mluví pouze jazykem německým. Ostatně oni sebe sama za Němce nepokládají, třebaže již česky nemluví. Svědčí o tom mnoho dokladů. Tak na př. známý německý biolog profesor Bělař, nositel Nobelovy ceny za objev výměny chromosomů, hrdě se vždy hlásil k českému národu, třebaže byl profesorem na universitě v Berlíně a již česky vůbec neuměl. Ve všech jeho četných vědeckých spisech a také knihách a monografiích vždy se psal jménem s českou transkripcí, t. j. s háčky. Pravda, byl již Němcem, avšak nezapomněl, že pochází z české větve v Německu, jak mně to sám výslovně říkal při našem setkání. Je to případ oběhový s předním našim antro-

6. 12
pologem dr. Alešem Hrdličkou ve Spojených Státech. Také tento přední americký učenec světové pověsti je sice americký občanem, avšak srdcem je stále Čech. Ion píše své jméno s českou transkripcí, t. j. nikdy nezapomíná u svého jména na háčky. Pravda, Hrdlička ovládá český jazyk dokonale, avšak tomuto jazyku se sám naučil teprve v Americe.

Uvedl jsem případ profesora Bělaře, abych tím zdůraznil, že o příslušnosti k českému národu nerozhoduje toliko jazyk, ale také vlastní vědomí příslušnosti. Toto vědomí národní příslušnosti je mnohem trvalejší nežli je samotný jazyk; je charakterem zděděným po rodičích, kdežto jazyk je jen vlastností získanou během života.

V statistických údajích toto vědomí příslušnosti k našemu národu není však již zachyceno a proto prostá čísla německých statistik nevyjadřují a také ani nemožou vyjádřit pravdivý stav české menšiny v Německu. Skutečnost je zcela jiná: v Německu žije nepoměrně více Čechů, nežli je uvedeno ve statistikách; pokud jde o zeměpisné rozložení této české menšiny, tu ovšem nutno přiznati, že ona již netvoří souvislý soubor, nýbrž jen ostrovy v německém moři. Kdysi celistvý soubor byl postupně rozhlodáván a prolínán německým tak, že zůstaly jen oblast největší resistance. Je to případí obdobný šíření zhoubné rakoviny v tkáních původně zdravého těla. Tak v těle onemocnělém zhoubnou rakovinou zprvu jen podléhá buňka za buňkou. Záhy však vznikají izolovaná ložiska rakoviny, nejdříve jen ojedinělá, později však četnější. Tato nemocná místa se postupně spojují v souvislé celky a ty naopak samy o sobě uzavírají zprvu větší, dále však jen menší ostrovy ještě zdravé resistantní tkáně. Stejný proces byl také u českého elementu v Německu. Zde zbyl jen ostrovy jsou sice místy největší resistance, avšak svým zeměpisným umístěním ukazují na souvislou oblast, kde všude kdysi ještě žil český jazyk.

Statistická mapa neněmeckých menšin v Německu v roce 1900, připojená k publikaci „Statistik des Deutschen Reichs, Berlin 1903“, — přesná kopie této mapy je zde otisknuta — obsahuje toliko dva ostrovy českého jazyka v Německu. Jak vidíme na naší kopii, jsou to jen správní obvody Strehlen a Glatz (Kladsko). Jiných českých ostrovů mapa neukazuje. Podíváme-li se však do příslušných tabulek, obsažených v této publikaci, tu uvidíme, že je ostrovů s českou řečí v Německu mnohem více. Tak na př. v samotném správním obvodu Breslau

(Vratislav) při sčítání lidu v roce 1900 přihlásilo se 10.944 osob s českou mateřskou řečí. Početné české menšiny jsou však také v jiných dalších správních obvodech, jako je *Liegnitz (Lehnice)*, *Oppeln (Opole)*, *Neurode*, *Habelschwerdt* v Prusku a *Dresden (Drážďany)* v Sasku. Ve všech těchto správních obvodech (viz příloženou mapu) žilo v roce 1900 ještě mnoho Čechů, kteří při sčítání lidu hlásili se k mateřské řeči české. Skutečný stav české menšiny je ovšem zcela jiný, nežli jej vykazují německé statistiky, přihlížející při sčítání lidu toliko k řeči, již se mluví, nevyjadřující však vědomí příslušnosti k českému národu těch přemnohých, kteří sice ještě česky cítili, avšak český jazyk již ztratili. Kdyby však formuláře, používané při sčítání lidu v Německu, také ještě obsahovaly rubriku nadepsanou: „Jste si vědomi příslušnosti k českému národu, třebaže již českým jazykem nemluvíte?“, tu jistě výsledek sčítání byl by zcela jiný. Národnostní mapa by pak ovšem nevykazovala jen několik českých ostrovů, nýbrž spojitý národní celek, v němž naopak by bylo jen několik německých ostrovů. Nesmíme zapomínati, že statistiky nepodávají vždy správný obraz o skutečnosti, nýbrž obraz mnohdy zkreslený, neboť již při sestavování sčítacích archů předem může se určití či podstatně ovlivniti konečný výsledek sčítání. Opravdovými mistry v takové statistice, v přesném souboru nepřesných čísel, vždy byli a také jsou Němci, kteří dovedou anebo alespoň se snaží dokázati světu zřejmě nepravdy. Tam, kde se jim nepodaří číselně zakrýti pravý stav věci, vezmou na pomoc ještě statistické mapy a diagramatické přehledy.

V této práci jsem podal statistický profil české čtvrtmilionové menšiny v Německu a připojil jsem také data o menšině lužicko-srbské. Provedl jsem biometrický rozbor těchto menšin, a to podle čísel, uveřejněných přímo v německých statistikách. Otištěná zde mapa neněmeckých menšin v Německu je věrnou kopií statistické mapy, připojené k německým úředním statistikám, je tedy svým způsobem průkazná.

Česká menšina v Německu, stejně jako i menšina lužicko-srbská, je jedním z důsledků tradičního německého nebezpečí, jehož formy i metody dobou se sice mění, ale jež přece jen zde stále zůstane. Bylo by velkým omylem zakrývatí oči před tímto nebezpečím. Podívejme se lépe do minulosti a najdeme mnohá poučení, abychom lépe viděli do budoucnosti. Nezapomínejme, že národnost i jazyk, tak jak je vytvořila příroda a historie,

2.9.42
nemohou být změněny vnějšími zásahy, ať již ekonomickými či politickými — národnost je svérázná, samostatná a naprosto nezávislá sociální síla, stejně silná jako příroda sama. Nelze k ní nepřihlížeti, ať již jde o úpravu bezpečných hranic našeho státu, či o výměnu obyvatel za účelem dosažení nutné rovnováhy a stability uvnitř státu.

Nejde a také ani nemůže jít o budování jediné národního státu, vždyť nelze upřít, že v dnešní době uvnitř jednotlivých národů jsou větší rozdíly nežli mezi národy vůbec. Pro některé je to paradoxem doby, pro většinu lidí je to samozřejmý a zcela přirozený důsledek vývoje člověka a to vývoje směrem k universalismu od dřívějšího partikularismu. Vždyť přece jednou národní řeky i říčky života slíjí se v jediné klidné moře, kde již

nebude bouří ani příbojů či odlivů, v jedno lidstvo. To ovšem zůstává pro naši dobu jen snem velmi vzdálené budoucnosti. Pro nás i přechetné ještě další generace přece jen zůstává jednoznačným pojmem národ, jako věčně umírající a věčně se rodící potok lidí, nesoucích a předávajících svůj jazyk, svou duchovně i hmotnou kulturu, svou neochvějnou víru v právo na zemi, na které se rodili a umírali a na které se rodí, žijí a pro kterou umírají. Pojem národa a národního vědomí neznamená však ani mstu ani zásadu oko za oko a zub za zub, znamená však mravní princip spravedlnosti pro všechny národy, tedy i pro vlastní národ. Spravedlivý soud pak soudí nejen dnešek, ale také přihlíží ke všemu dřívějšímu. Pro jednotlivce je tu jeho soudní rejstřík, u národa jeho historie.

*Překlad z knihy kpt. děl. Mikscheho
„PARATROOPS“*

Balkánské tažení a Kreta

Dne 8. dubna 1941 překročili Němci hranici mezi Řeckem a Bulharskem a zahájili tak svoji kampaň proti Řecku. Podél této hranice probíhala t. zv. Mataxasova linie, která však byla hájena jen třemi řeckými divisemi. Velitelem německých jednotek byl plný maršálek Wilhelm LIST. Vybral si tento úsek hranic pro překročení právě proto, že byl tak slabě hájen. Zaútočil celkem třemi sbory, které rozdělil na pět proudů a každému proudu přidělil vlastní úkol. Přejedl byl proveden především horskými průsmyky, kudy protékají bulharské a jugoslávské řeky do Egejského moře. S hlediska parašutistů nás však bude zajímat jen jeden z proudů, a to proud generála BÖHMA, který postupoval údolím řeky STRUMY průsmykem Rupelským. Tam totiž Němci použili parašutistů, kteří byli shozeni v týlu řecké obrany a měli za úkol rušit komunikační linky, vedoucí k ní. Jejich úkol se však nezdařil a většina jich byla pobita nebo pochytnána.

Po počátečním neúspěchu nepoužili již Němci parašutistů během celé další kampaně, to jest, až do evakuace spojeneckých jednotek z Balkánského poloostrova. Tentokrát však se jejich akce zdařila mnohem lépe a několikrát velmi úspěšně napadli spojenecké jednotky, zvláště při jejich ústupu na poloostrov Attický. Dne 24. dubna hájily anglo-řecké oddíly čáru THERMOPYLY — ITTEA. S úmyslem ohrožovat spojenecké jednotky s obou boků, vylodil gen. BÖHME několik jednotek na ostrově

EUBOJI a gen. STÜMME postupoval současně co nejrychleji přes JANINU na AGRINION. Tím Němci sledovali svoji oblíbenou taktiku dosáhnouti současně dvou úspěchů. Rušili jednak evakuaci spojeneckých jednotek a současně se snažili odříznouti jejich ústup úžinou Korintskou na PELOPENES. V čele proudu, který postupoval přes Janinu na Agrinion, byla motorizovaná divise SS. Leibstandarte Adolf Hitler. Po šestidenních tuhých bojích v pohoří Pindus dosáhla Agrinionu a zmocnila se ho dne 26. dubna.

Druhého dne ráno v 06.00 hod. byl zasazen v blízkosti Korintského kanálu pluk letecké pěchoty, který sem byl dopraven kluzáky. Velitelem byl generálmajor Eugen MEINDL. Vedle toho přibyl ještě 2. Fallschirmjägerregiment pod velením plk. STURMA. Oba pluky patřily XI. sboru letecké pěchoty, jehož velitelem byl gen. STUDENT. Samozřejmě, než tato akce byla provedena, předcházelo prudké letecké bombardování. Potom teprve přiletěla letadla JUNKERS 52 a odpoutala kluzáky. Část kluzáků spadla do Korintského kanálu, většina jich však přistála dobře. Z kluzáků vystoupila pěchota a rázem byly vyloženy těžké zbraně. Po krátkém boji zmocnily se vysazené jednotky mostu, který byl vlastně jediným vhodným spojením Řecka s Peloponosem. Němci tvrdí, že v bitvě se zmocnili velkého množství válečného materiálu a zabil 900 Britů a 1450 Řeků, mezi nimiž byl i velitel peloponesské armády.